

kalde ham ind, naar han havde forbrudt sig. Men da Vinduet forblev lukket, og da han heller ikke hverken paa Gaardspladsen eller i den tilstødende Have fik Øje paa noget foruroligende, begyndte han allerede at trække Vejret lettere. »Manden har naturligvis bare villet true,« tænkte han og drev som sædvanlig ind i Køkkenet for at høre til Middagsmaden, — ja, grebet af en pludselig Trang til at vise sig erkendtlig mod Forsynet, gik han derfra ind i Sovekammeret for at sige Goddag til Moderen. Men her standsedes han straks i Døren af et mørkt Blik henne fra Sengen. Med haard og ligesom fremmed Stemme sagde Moderen: »Gaa ind paa dit Kammer . . . jeg vil ikke se dig.«

Drengen blev desuagtet staaende lidt; han kunde se paa Moderen, at hun havde grædt. »Hører du ikke? Bliv paa dit Kammer, indtil der kaldes paa dig.« — Saa listede han modfalden bort.

Da Husets gamle, énøjede Tjenestepige noget efter kaldte ham ind til Middagsmaaltidet, sad hans Søsken de allerede paa deres Pladser omkring det lange, smalle Bord. Idet han viste sig, forstummede øjeblikkelig deres Samtale; alle sad de tavse og saa' ned i Skødet, mens han med et Forsøg paa at lade ligegyldig indtog sin Plads midt paa Drengesiden. Kun henne fra den nederste Bordende rettedes et Par Øjne imod ham med et